

andsin omma nimme teada, ja läksin ennese korterisse.

Agga seal woeti mind wägga kibbedaste wasto, — kästi maeast wälja käsida. Maea perrenaene ütles: „Mul on ikka ausad üriüksed olnud; kes teab, mis sugguse hirmsa feltsi seas teie tänna õse ollete olnud?“

Ho muidogi! ütlesin ma; jätsin warji Jummalaga, pannin koeomaile minnema, ja ei mõtlegi enam selle peale, teist nisuggust õmaea Parisist otsima minna.

Lojuse piddajattele.

Wesine aeg ei olle kellegi lomale hea, ja märjal ael kaswand põhk on lahja, sedda iggaüks lojuse piddaja teab. Agga lomad woiwad ka heal ael kaswanud põhho läbbi haigusi sada, kui innimenne isse hoolt ei kaäna. Kui lomad süggise järsko rohho pealt lauta kuiwa põhho peale pannakse, siis peab neile nattuke ülge raswa — ehk ka teiski raswa — sisse antama, muido on ikka karta, et üks

ehk teine loom langeb, ja ennamieste ikka se keige parrem, — mis ommeti ennam wäart on, kui terve leisik ülge raswa, ja tallorahwa karjale saab jo parist naelast kül. — Sedda õppetust, ja mõnda muud head õppetust woib sada iggaüks selle ramato seest, kelle nimmi „Põl-lomehhe ait“. — Kes ommas maeapiddamises head ja kasu nõuab, se ärge wadako mitte nende mõnne koppiko peale, mis se ramat maksab. — Õppetakse selle ramato sees ka messilaste piddamist, mis mitme maeamehhele mõnne hea koppiko kubro andwad, kui arro ja wisi järrele sawad petud.

Sutto jätkud.

Koolmeistre tarkus.

Koolmeister Leht läks kiriksanda jure katsele. Õppetaja sai peagi arro, et waerwalt tulle-kumma ta ees seisis — walguksfest polnud räkidagi. Kui piibli luggude küsminne kätte tuli, küsis õppetaja: „Kool olli kolm